

Baran babky Betky ustavične bľačal na celú záhradu. Ako inak, bolo ho počuť aj za plotom. Všetci v dedine sa sťažovali na jeho bľačanie.

„Bľačíš pre každú hlúposť! Prestaň, baran Bartolomej, lebo ti zbalím batoh a pôjdeš kadeľahšie. Kto ťa má počúvať?“ vyhrážala sa mu babka Betka.

No barana Bartolomeja raz tlačila priúzka koža, inokedy ho znervózňovalo dlhé baranie rúno, tretí raz narazil hlavou do dverí chalupy, až mu na čele navrela hrča.

„Zle som si vymeral krok, bé-bé,“ rozbľáčal sa baran ponosujúc sa sám na seba. „Bolí ma brucho, bé-bé! Svrbí ma ucho, bé-bé!“

Babku Betku šlo z barana Bartolomeja poraziť. „Už mám toho dosť! Pôjdeš spať do Brunovej búdy!“

Bruno bol bernardín, obrovitý psisko s huňatou srstou.

„Obaja sa ta nezmesíme, bé-bé! Bruno ma z búdy vytlačí, bé-bé, a ja budem celú noc stáť na daždi, bé-bé!“

„Ale veď neprší! Čo si stále vymýšľaš?“ Babka Betka si dala jednu ruku v bok, druhú zovrela do päste a zamávala mu ňou pred nosom.

„A čo ak bude, bé-bé, v noci búrka? Hlásili ju v správach o počasí, bé-bé. Budú padať obrovské krúpy, bé-bé, a rozbijú mi hlavu.“

To už babke Betke načisto praskli nervy. Baranovi Bartolomejovi zbalila za batoh buchiet a poslala ho do sveta. Zúfalé bľáčanie barana Bartolomeja bolo počuť na celú dedinu dovtedy, kým jeho kožuch nezmizol za prvým stromom v lese.

Do rána babku Betku zlosť na barana prešla. Ba jej aj chýbal. Bernardín Bruno skuvíňal, zavýjal, brechal, štekal, toľko nariekal za baranom, že to babke Betke trhalo ľavé aj pravé ucho.

„Nedobre som vykonala,“ pustila sa do plaču. „Nemala som Bartolomeja aj s batohom buchiet vystrčiť z domu. Teraz budem počúvať hlasný brechot Bruna, jeho zavýjanie a skuvíňanie, a to je vari ešte horšie ako Bartolomejovo bľáčanie.“

Na druhý deň zavčas rána sa s bernardínom Brunom vybrala hľadať barana Bartolomeja. No baran akoby sa bol do zeme prepadol. Babka Betka dúfala, že ho nájde niekde pri bútlavine stromu, ako vyvalený na bruchu bľáčí. Bežala cez celú dedinu aj cez les a kričala. Akoby toho nebolo málo, ešte aj bernardín Bartolomej sa stratil!

„Bartolomej, Bruno! Bartolomej! Bruno! Domov! Bisťu, kde ste?“

Pri babke sa zhŕkla celá dedina.

„Beta, čo vykrikuješ? Ešte ani kohút ráno nezakirikíral a ty už buntošiš,“ zakričala na babku Betku suseda Berta Bledá.

„Bodaj by som nebuntošila! Stratil sa mi baran aj bernardín. Čo len budem robiť?“ bedákala.

„Betka, ale veď tí sú už dávno doma! Asi ste sa obišli,“ potešila babku Betku druhá suseda Božena Blahová.

Babka Betka bežala domov a od radosti sa div nepominula. V búde ležal udychčaný bernardín Bruno a po záhrade sa celý spokojný, ani čoby sa nechumelilo, prechádzal baran Bartolomej. Nebláčil, len zaľúbene hľadel na ovcu, ktorú si priviedol domov z krátkych potuliek po svete. Batoh s buchtami bol, pravdaže, prázdny.

Babka Betka bola blažená a ovcu prijala za svoju. Odvtedy sa vždy, keď občas počula brechot Bruna a blákot barana a ovce, tvárila, že je hluchá ako bukový peň.

Ako sa volal pes babky Betky a ako baran? Vymysli ovci meno na písmeno B.

Indián Itaken mal reči isto-iste toľko čo ryba ikier.

„Zbláznim sa z teba! Ak neprestaneš toľko rozprávať, budem ti musieť zašiť ústa ihlou,“ zasmiala sa jeho indiánska mama Inaka.

„Ani mojej sestre Itake sa ústa nezastavia od rána do večera. Nerozpráva len vtedy, keď spí,“ bránil sa Itaken a ďalej mlel jazykom.

„Iné deti sú so všetkým hneď hotové, ale vám dvom ide od ruky iba to, čo vás baví,“ naoko nasrdene karhal dcéru Itaku a syna Itakena ich indiánsky otec Ikana. Mal pravdu. Súrodenci boli leniví ako vši.

„Ihneď si upracte, poumývajte špinavý riad a vyneste smeti!“ prikázala Itakenovi a Itake mamička Inaka.

„Nie som somár,“ zašomral si popod nos Itaken. „Dnes je s upratovaním, okrem iného, na rade Itaka.“

„Ja?“ začudovala sa Itaka, a tak sa pustili do hádky.

„Musím si robiť úlohy. Máme nakresliť nejakého operenca. Najprv som chcela ibištek, ale na internete som sa dočítala, že je to kvet. Budem teda maľovať vtáka ibisa.“

„I ja! I ja ho chcem maľovať!“ vykrikoval Itaken.

„Ibaže by si najprv musel vedieť, ako ibis vyzerá. A ja ti nepoviem, že má krásne čierne i biele perie,“ provokovala Itaka brata.

„Si odporná!“ pajedil sa Itaken.

„Že sa nehanbíte! Takto sa v jednom kuse hádať. Uši ma z vás bolia. Ihneď urobte, čo som vám prikázala!“ okríkla ich mamička.

I tak ju nepočúvali. Radšej ušli z domu, než by si mali vyupratovať izbičku.

„Si osol!“ osočila Itaka Itakena.

„A ty si somár, iá-iá, iá-iá!“ posmieval sa brat sestry.

Medzi súrodencami sa rozprúdila iskra zloby.

„Iá-iá, iá-iá!“ ozvalo sa im za chrbtami tak nečakane, že sa preľakli a pustili sa vnohy.

Ibaže somár, ktorý ich prenasledoval, bol rýchlejší. Dýchal im na krky. Odrážal sa na kopýtkach a híkal, až im v ušiach zaliehalo. V tom strese sa im vôbec nezdalo čudné, že somár beží na dvoch nohách.

„Iá-iá, iá-iá, iá-iá!“

Zrazu sa Itaken potkol a spadol do kríkov. Itaka by možno bežala ďalej, ale keď videla, čo sa stalo bratovi, zastala a vrátila sa k nemu.

„Roztrhol som si nohavice... mamička sa bude zlosťiť. A ocko bude kričať, toho sa bojím ešte viac.“

„Íha,“ prestrašila sa Itaka. „Tečie ti krv,“ hlesla a rozplakala sa. Ihneď si však utrela slzy a pomohla bratovi na nohy.

Híkание somára náhle ustalo. Súrodenci sa obzreli naľavo i napravo, no po somárikovi nebolo ani stopy.

Itaken a Itaka, ktorá brata podopierala, lebo trošku kríval, sa pobrali domov.

„Čo ste to vystrájali?“ zhrozila sa mamička.

Ranu na kolene synčekovi dôkladne vyčistila a Itaka zatiaľ upratala detskú izbu aj za brata.

„Íha, to je úžasné, ako si dokážete pomáhať, keď chcete,“ zasmial sa otecko, keď vošiel do indiánskeho domčeka, čiže stanu zvaného típí.

„Itaka, tu je ihla. Skúsiš bratovi zašit' dieru na nohaviciach?“ opýtala sa mamička.

Itaka pritakala a hneď sa pustila do šitia.

„Stretli ste niekoho cestou?“ pobavene sa opýtal ocko.

Súrodenci pokrútili hlavami. Keby sa boli lepšie pozreli, v kúte típí by zočili somáriu kožu. A keby i trochu viac pohli rozumom, napadlo by im, že somáriky nechodia ani nebehajú na dvoch nohách.

***Pamätáš si, ako sa volali súrodenci a ich rodičia z rozprávky?
Všetky štyri mená sa začínajú písmenom I.***

Lienka liezla po strome a zrazu sa stretla zoči-voči s lastovičkou.

„Čo tu hľadáš? Vari nevieš, že pre mňa si lacná korisť?“

Lienka nelenila, rýchlo rozťahla krovky a celá prestrašená letela čo najďalej, až na lúku. V strese pristála tak nepozorne, že lezúcu húsenicu prevrátila hore bruchom.

„Čo na mňa lezieš? Lezieš mi na nervy, lienka Lenka! Naozaj si taká lenivá nájsť si lepšie miesto na pristátie, ako je môj chrbát? Šteklíš! Zlez dolu!“ húsenica zo seba lienku striasla.

„Prepáč, húsenička,“ ospravedlnila sa lienka, ktorá sa ledva udržala na drobulinkých nôžkach. „Lenivá nie som, len horšie vidím, keď som vystrašená.“

Húsenica jej chcela odvetiť, aby si vzala lupu alebo aby si svietila lampášikom, keď zle vidí, ale uvedomila si, že je k nej nespravodlivá. Iste má dôvod na to, prečo je v šoku.

„Ak chceš, v diere stromu mám ukrytý lipový med a slivkový lekvár. Môžeme si dať lahodný obed,“ navrhla.

„Dáš mi ochutnať?“ začudovala sa lienka, lebo vedela, že húsenička je lakomá.

„Len za lyžičku. Inak by sa ti mohli pomotať črevá,“ vymýšľala si húsenička, lebo už ľutovala, že lienku ponúkla.

Lienka pozvanie prijala a zakrátko si s húseničkou pochutnávali na lekvári a lipovom mede.

„Za to, že si ma pohostila, ti nabudúce prinesiem lentilky. To je skutočná lahôdka.“

„Chceš povedať, že lekvár a lipový med ti nechutili? “ rozčertila sa húsenička. „Teraz, keď si mi z nich polovicu zjedla? Vieš čo? Leť si hoci aj na letisko, ale tu viac nezacláňaj!“ zakričala urazene.

„Čím som ťa nahnevala?“ nechápala lienka.

Húsenička si ju však viac nevšímala. Lenivo sa natiahla a ležiačky dojedla lekvár. Lipový med si naliala rovno do papuľky. Brucho mala také plné, že sa už nevládala ani postaviť.

Lienka odletela od húseničky čo najďalej. Letela doprostred lúky, aby sa stretla so svojimi sestričkami lienkami sedembodkovými, keď zrazu začula láskavý hlas starého chrobáka.

„Lienka, rýchlo odleť! Letí sem lastovička!“ varoval ju chrobák. „Ukry sa.“

Lienke napadlo, že tak ako starý chrobák upozornil na blížiace sa nebezpečenstvo ju, musí aj ona varovať nič netušiacu húsenicu. Opäť rozťahla krovky, svoje krídelká, a letela k miestu, kde ešte pred chvíľkou spolu maškrtili.

„Lastovička!!! Húsenička, ujdí, skry sa jej, inak ťa zje!“

No húsenička, zalepená od medu, sa nedokázala ani pohnúť. Len čo lienka zbadala na oblohe blížiacu sa lastovičku, pohotovo odtrhla lopúchový list, prikryla ním húseničku a potom odletela čo najďalej.

„Ďakujem ti, lienka sedembodková. Zachránila si mi život, keď si na mňa hodila lopúchový list. Lastovička ma cezeň nevidela a letela preč,“ povedala húsenička, keď sa znova stretli.

„Urobila som to rada,“ odvetila lienka a láskavo ju pohladila po štetinkách.

Odvtedy sú lienka a húsenička nerozlučné priateľky. Obe sa majú na pozore pred lastovičkou, pre ktorú by boli vskutku lahôdkou.

Koľko ženských mien na písmeno L vymyslíš pre húseničku?